

Arrest

nr. 241 672 van 29 september 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juni 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juni 2020 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven (bijlage 13septies), en een inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies) opgelegd, betekend op 4 juni 2020. De vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormeld bevel wordt bij arrest nr. 236 890 van 15 juni 2020 verworpen. Verzoeker wordt op 20 juli 2020 gerepatrieerd naar Servië. Het inreisverbod is de bestreden beslissing.

"Aan de Heer :

Naam: D.(...)

Voornaam: S. (...)

Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Novi Sad Bukovac
Nationaliteit: Servië

*wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*

De beslissing tot verwijdering van 03.06.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf, bendevorming-plegen van wanbedrijven-deelname, feiten waarvoor hij op 24.04.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 04.06.2020. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de betrokkene in het verleden al werd veroordeeld voor diefstallen en in verdenking gestelde heeft deze feiten gepleegd uit financiële noodzaak. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 02/06/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 15.01.2020 in België te verblijven (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de Vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat

ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij lijkt de opgenomen motivering echter niet afdoende te achten.

De verzoekende partij voert tevens aan dat de bestreden beslissing niet op de juiste feiten berust. Hiermee voert zij dan ook een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt immers in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker betoogt dat er niet gemotiveerd is over de duur van het inreisverbod, wordt erop gewezen dat artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde moet motiveren waarom er een bepaalde termijn van inreisverbod wordt opgelegd en geen minder lange termijn, alleen dat de beslissing van verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Er wordt wel vermeld in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat er rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 van 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf, bendevorming plegen van wanbedrijven-deelname, feiten waarvoor hij op 24.04.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 04.06.2020. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de betrokkene in het verleden al werd veroordeeld voor diefstallen en in verdenking gestelde heeft deze feiten gepleegd uit financiële noodzaak. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 02/06/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op

een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 15.01.2020 in België te verblijven (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Er wordt ook gemotiveerd waarom een inreisverbod van 8 jaar opgelegd wordt. Er wordt daarbij verwezen naar zijn gedrag.

De discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod houdt niet in dat zij moet motiveren waarom zij niet voor een kortere termijn heeft gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht waarbij de verwerende partij dient te vermelden waarom zij voor een bepaalde duur heeft gekozen.

Verzoeker betoogt dat hij niet gehoord werd in het kader van een inreisverbod en beweert dat een verzoek tot internationale bescherming in Nederland niet uitgesloten kan worden gezien er een hit Eurodac zou zijn voor Nederland. Ten eerste kan opgemerkt worden dat de vragenlijst hoorplicht van 2 juni 2020 overhandigd werd aan verzoeker. Hij had dus de kans om gehoord te worden. Daarnaast maakt hij niet aannemelijk dat hij een asielaanvraag in Nederland zou ingediend hebben. Dit blijkt nergens uit het administratief dossier of een voorgelegd stuk. Tijdens een interview van 8 juni 2020 verklaarde verzoeker dat Nederland een inreisverbod voor de Schengenzone voor hem zou uitgevaardigd hebben. Er blijkt echter geen Nederlandse seining onder zijn naam onder artikel 24 van de verordening (eg) nr. 1987/2006 van het Europees parlement en de Raad, hoewel een seining onder een andere naam ook mogelijk is. Uit het arrest nr. 236 890 van 15 juni 2020 blijkt dat verzoeker op geen enkele manier aannemelijk maakt dat hij een asielaanvraag in Nederland zou ingediend hebben. Verder brengt hij geen begin van bewijs aan dat hij een risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Servië. Hij heeft op 8 juni 2020 een verklaring van vrijwillig vertrek naar Servië getekend. Aldus zijn er geen elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC